

مشق نیلوفرهای قرن

سیما دلایی میلان ۱

دانشگاه آزاداسلامی واحد قره ضیالالدین، دانشجوی کاردانی ناپیوسته آموزش ابتدایی

Sima1376@rayana.ir

چکیده: در این جستار در ابتدا به بررسی آثار شکوهمندی از ادبیات فارسی معاصر به قلم چند نیلوفر قرن پرداختیم و سپس بر روی اشعار بانوی شعر، پروین اعتصامی و شاعر کوچه، فریدون مشیری تمرکز کردیم. همیشه برای من سوال بوده است که چگونه دختری جوان و شاعر بر آن شده است که مضامین ومصادیق این چنینی بیان کند، به هر حال همیشه آرزو میکردم که در گوشه ای کوچکی از زندگی این شاعر نامی میبودم و به عنوان دوست، همسایه ویا همکلاسی حرکات ورفتارش را به نظاره مینشستم منی که قلم در دستم عاجز است، بینم شاعری از جنس خودم را که این گونه قلم را حکم رانی میکند و به نظاره بنشینم یک انسان واقعی را که با طبع فراوان مشکلات اجتماعی_سیاسی واحساس دل خود را به نرمی و وضوح به شوه های «نظم و نثر» بیان میکند. شناخته شده ترین شعر عاشقانه ی ادبیات ایران «کوچه» است. شعر «کوچه» چندان زیاد خوانده شده که نام فریدون مشیری و نام کوچه حسی یکسان بر می انگیزد کوچه راهی است که هر انسانی در خیال خویش رویداد عاشقانه ای را در ذهن خود کشیده است. در «کوچه» واگویه های یک عاشق از یک رویداد عشقی با «معشوقی از دست رفته» شنیده می شود. بیشترین جلوه عشق ورزی در اشعار مشیری، پیرامون عواطف اجتماعی بوده است. او همه مفاهیم اجتماعی، از جمله دوستی ها، دشمنی ها، مهر، محبت، عدالت، حقوق مساوی، احترام متقابل، آشتی، تخریب محیط زیست و... را با محور عشق پیوند می زند. دریغ و حسرت این دو بزرگوار از فقدان انسانیت در جامعه خشن امروز است. این حق را هم به آن دو می دهیم که در بیان این ارزش های گم شده، قطره اشکی که از دیده می ریزند، دور از تعقید وتصنع های ادیبانه در شعرشان منعکس شود.

کلید واژه: ادبیات فارسی معاصر، نظم ونثر، پروین اعتصامی، فریدون مشیری